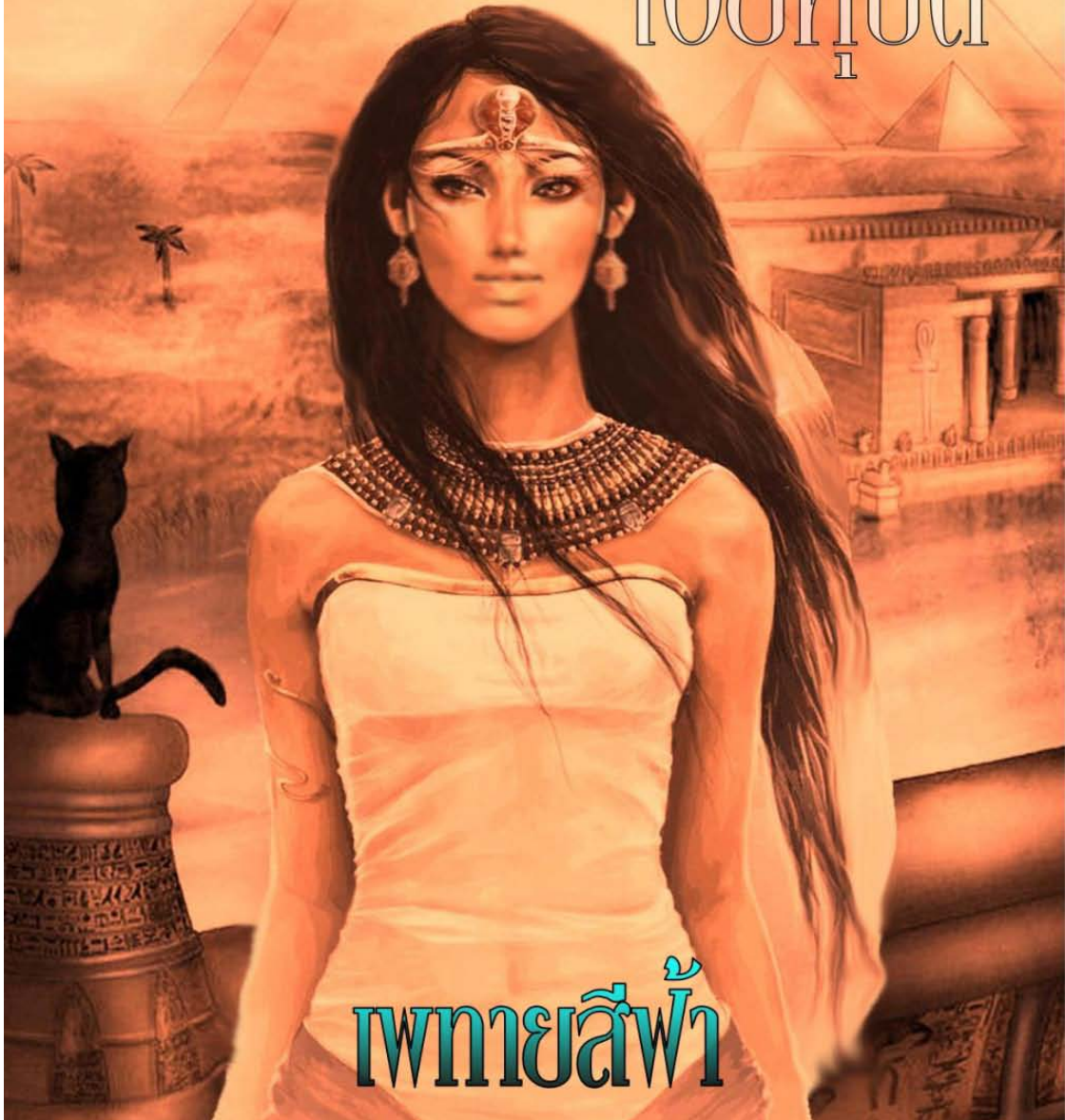

มณเฑาะ

โอยคุปต์

เทพยสีฟ้า

มณฑุโอยคุด

ลิขสิทธิ์ © วรบุษ ภาตติยมณฑล

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

แต่งโดย แพทยสัพพ
พิสูจน์อักษร ธารทิพย์ ประจักษ์บรรจง

คำขวัญ

ไม่มีอารยธรรมใดที่ไม่มีประวัติศาสตร์ เพียงแต่เส้นทางของแต่ละอารยธรรม จะมุ่งสู่ความเป็นอมตะอย่างควรค่าหรือไม่... อียิปต์โบราณ... ก็เป็นหนึ่งในอารยธรรมก้องโลก ที่มีเรื่องเล่าขานมานับไม่ถ้วน อีกทั้งยังดึงดูดผู้คนจำนวนมาก ให้ออกเดินทางสู่ประเทศแห่งอารยธรรมนี้ เพียงเพื่อจะได้ลุ่มลึกความยิ่งใหญ่ที่เหลืออยู่ให้เห็นกับตา

แม้วันเวลาจะล่วงผ่านมาหลายศตวรรษ หากมนต์ขลังก็ยังสร้างเสน่ห์ให้กับประวัติศาสตร์ของดินแดนนี้มาตลอด ไม่ว่าจะเป็นความยิ่งใหญ่ในยุคทองของจักรวรรดิ ที่สร้างปรีศนาตำนานมหาสมบัติมากมาย อีกทั้งยังโหมกระพือด้วยคำสาปแห่งคำจารึกที่ขังปวง แต่ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม ก็ยังไม่มีการหยุดค้นหาความลับที่ซ่อนอยู่ถูกซ่อนอยู่ในความเป็นอมตะนี้

อาณาจักรก้องโลกเคยตั้งอยู่บนความเชื่อในศาสนาอียิปต์โบราณ ที่ปัจจุบันถือว่าเป็นศาสนาที่สาปสูญไปแล้ว แต่ก็ยังฝากความน่าหลงใหลไว้ใน

มุมมองอีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นสัญลักษณ์แห่งความรัก ความงาม ความสุข ที่มนุษย์หยิบยกขึ้นมาเป็นตัวแทนต่างๆ อย่างไม่เคยทราบถึงต้นกำเนิดที่แท้จริง

เรื่อง 'มงกุฎไอยคุปต์' ที่ผู้เขียนแต่งขึ้น เป็นนวนิยายที่เกิดขึ้นในยุคของ อียิปต์โบราณ จึงเป็นที่มาของคำว่า...ไอยคุปต์ ที่มีความหมายครอบคลุม ไปถึง ชนชาติ ภาษาและวัฒนธรรมนั้นด้วย

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณมารดาผู้ให้กำเนิด ขอขอบคุณทุกๆ ความรู้สึก ที่เป็นแรงใจให้มุ่งมั่น ก้าวเดินต่อไป บนเส้นทางตัวอักษรนี้

นิยามของผู้เขียน 'อักษร' ทุกตัวเสมือนดาบสองคม จึงเป็นหน้าที่ของ 'นักเขียน' ที่ต้องถ่ายทอดด้วยจิตสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคม หาก 'อักษร' ตัวใดส่งผลกระทบต่อบางแง่บางมุมในความรู้สึกของผู้อ่าน 'ผู้เขียน' ขอ น้อมรับคำติชมไว้แต่เพียงผู้เดียว

บทประพันธ์

เล่าขานตำนานแผ่นดินไอยคุปต์ ครั้นที่ทวยเทพได้ยกอาณาจักรอียิปต์ ให้มนุษย์ครอบครอง โดยกำหนดให้มงกุฎฟาโรห์เป็นเครื่องหมายสูงสุดแห่ง บัลลังก์ทอง ซึ่งจะต้องรายล้อมไปด้วยเสาหลักของความซื่อสัตย์และภักดี

‘ตราจอมทัพ’ เป็นหนึ่งในเสาหลัก ถ้าขุนศึกใดได้ครอบครอง ก็เหมือน มีพลังศัสตราวุธวางอยู่ในมือ ส่วนอีกหนึ่งเสาหลัก ก็คือ ‘รัชทายาท’ สายเลือด บริสุทธิแห่งบัลลังก์ ซึ่งจะต้องยึดมั่นอยู่บนกฎเกณฑ์แห่งจิตวิญญาณ

เมื่อมีความผิดพลาดเกิดขึ้น จาก ‘อำนาจ’ ที่มนุษย์หยิบยกเหนือ กฎเกณฑ์อย่างขาดสติ ความมัวหมองย่อมแปรเปลี่ยนไปถึงความศักดิ์สิทธิ์

ทว่า...อาณาจักรแห่งเทพก็ยังทรงสิทธิ์ ดังนั้น...จิตวิญญาณบริสุทธิ์ แห่งสายเลือดกษัตริย์ที่แท้จริง จะไปตกอยู่กับผู้ใด หรือจะต้องใช้ตราจอมทัพ นำพาไปหาผู้ที่เหมาะสม...

ตอนที่ 1

พลัง...แห่งตราจอมทัพ

จิตวิญญาณ...แห่งสายเลือด

กษัตริย์...แห่งอาณาจักร

ฮี้...

เสียงร้องเตือนของอาชาศีดำที่กระซอกด้วยขาคู่หน้าขึ้น

พระวรกายกำยำบนม้าทรงโดดเด่นสง่างาม ด้วยแผ่นพระอุระหนา แข็งแรง ที่กลมกลืนกับพระฉวีสีทราวย อีกทั้งยังมีสร้อยพระศอแห่งดวงตาเทพฮอรัส ที่เข้ากับพานุรัตแห่งอาณาจักร สองประกายลือรัศมีแห่งองค์สุริยเทพ

เจ้าชายดาซเรออกแรงรั้งบังเหียนไว้ พลังทรงองค์ไม่ให้สะบัดตามแรงอาชาคู่พระทัย ซึ่งชะงักจากสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า พระพักตร์คมเรียบนิ่ง อย่างไตร่ตรองกับสิ่งที่กำลังจะเผชิญ

หลังจากที่แม่ทัพใหญ่ทูลให้ทรงทราบถึงศัตรูคู่แค้น ที่แอบลอบเข้ามา

เทพาอส์ฟ้า

มงกุฎไอซ์คุบด์

ทางริมแม่น้ำไนล์ของเมืองซัคคารา ก็เสด็จออกมาลาดตระเวนพร้อมทั้งกองทหาร

‘หลุมทราย...’ ตรัสอยู่ภายใต้พระพักตร์เรียบนิ่ง มีเพียงสายพระเนตรที่กวาดไปรอบๆ ก่อนจะยกหัตถ์ให้สัญญาณบางอย่าง

เมื่อความเงียบที่รายล้อมเปลี่ยนแปลง โดยสายลมเริ่มหอบพัดเม็ดทรายให้เป็นม่านบางๆ พร้อมกับกลิ่นดินปืนที่แนบมากับแรงลม ทำให้เหล่าทหารที่ตามเสด็จกระชับดาบข้างกายทันที

‘บริมส์’

เสียงที่กึกก้อง ทำพื้นทรายสั่นสะเทือน

“ระวัง...พวกมันอยู่ใต้ทราย” ทหารตะโกนลั่น ทันทีที่เห็นกลุ่มศัตรูพุ่งพรวดขึ้นมา

แม้กองทหารจะเตรียมพร้อมกับการถูกโจมตีตลอดเวลา หากความโกลาหลที่ควบคุม่ากับฝุ่นทราย ซึ่งถูกกระซจากแรงระเบิด ก็ทำให้เสียขบวนตั้งรับทันที

‘อ้ากกก’

เสียงร้องลั่นอย่างเจ็บปวด

ในขณะที่เจ้าชายดาซเรหันไปต่อสู้กับศัตรูที่โผล่มาจากพื้นทรายอีกด้าน หอกโลหะปลายแหลม ก็ซ่อนตัวมากับม่านทราย พร้อมๆ กับพุ่งปักบนหน้าอกของทหารเอก ที่เอาตัวบังพระวรกายหนาใหญ่เอาไว้

“ไอ้หนูเปียนดำทราหม...” คำรามอย่างกริ้วจัด

พอเลือดสีแดงทะลักพรวดกระเซ็นเป็นฝอยสาดใส่พระพักตร์ เจ้าชายก็

คว่าหากข้างพระวรกายพุ่งใส่ตัวกร ที่สังหารทหารคู่พระทัย

ฝ่ายออกมาลาดตะเวนที่มีกำลังเพียงหยิบมือ ย่อมเจอบัญหาเมื่อถูก
ธำมรงค์จากทุกทิศ ยิ่งเสียงโห่ร้องชมขวัญของศัตรูดังไปทั่ว ยิ่งตัดทอนความฮึกเหิม
ของเหล่าทหารกล้า

ระเบิดถูกนำมาใช้อย่างต่อเนื่อง เท่ากับเป็นการเพิ่มความโกลาหลขึ้นอีก
สายพระเนตรที่นอกจากจะต้องไต่ต่อคมดาบของศัตรูแล้ว หากยังต้องสังเกต
ทุกอย่างในสนามรบไปด้วย

เงาทะมึนบนหลังม้าหลังม่านทรายพุ่งตรงเข้ามา พร้อมทั้งฟาดดาบ
หมายหยุดพระชนมชีพ หากทรงเบี่ยงองค์หลบได้ทัน ก่อนจะสวนพระแสงดาบ
กลับไป

‘เคล้งง’

สองคมดาบประสานกันดังลั่น

ผู้รุกรานย่อมคะนองอย่างได้ใจ เมื่อกำจัดขุนศึกข้างพระวรกายไปก่อน
แล้ว จุดที่เคยยากต่อการโจมตี ตอนนี้...กำลังกลายเป็นการรบที่เดิมพันด้วย
ชีวิต

การต่อสู้กับผู้บุกรุกย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นความเหี้ยมโหดอย่างไร้ปราณี หาก
ยังต้องมาเผชิญกับความร้อนและความแห้งแล้งกลางผืนทรายอีก หรือ...ผืนทราย
ของซัคการา จะเป็นหลุมฝังศพของพระองค์

แสงอาทิตย์สาดส่องเนินเขาแห้งแล้ง ที่สลัดกับเนินทรายสีแดงเหลือง
และยังโอบล้อมการสู้รบอยู่ในขณะนี้ ความร้อนแรงคล้ายเสียงกรี๊ดร้อง เกรง
ฝ่ายรุกรานจะได้ชัย

เทพาอสิห์

มงกุฎไอซ์คุปต์

‘อ้ากกก’

เสียงร้องลั่นอย่างเจ็บปวด

หากคราวนี้เจ้าชายดาชเรชะงักกับหัวลูกธนูทองคำ ที่พุ่งมาปักทะลุกลางลำคอของนุเบียนร่างดำ พลายสายพระเนตรหาต้นตอเจ้าของลูกธนู ก่อนจะยกพระบาทยันศัสตราที่มาป่วนเบี่ยนอยู่ใกล้ๆ ออกห่าง

เหมือนเงาของเนินทรายจะเคลื่อนไหวอยู่ใกล้ๆ คล้ายสัญญาณของกองหนุน พอมีเสียงโห่ร้องก้องกังวานย่ำชัด ก็ทำให้ฝ่ายบุกรุกชะงักทันที

ลูกธนูตั้งท่าฝนสาดนำมาก่อน ทำให้โจรนูเบียนเริ่มไม่เป็นขบวนบ้าง พอกองหนุนมาพร้อมกับเหล่าศัสตราวุธที่โหมกระหน่ำ กลิ่นคาวเลือดก็คละคลุ้ง ตามมาด้วยเสียงของความเจ็บปวด จนท้ายที่สุดฝืนทราย ก็เป็นที่รองรับร่างไร้วิญญาณของศัตรู...

เจ้าชายดาชเรประทับบนหลังอาชา พระพักตร์เรียบนิ่งกับภาพเหล่าทหารที่กำลังช่วยกันจัดแจงเก็บศพ เพื่อไม่ให้เป็นอาหารแร้ง มีเพียงสายพระเนตรที่บอกความรู้สึกเจ็บปวดในพระทัย

“แม้จะรอดพ้นจากศึกครั้งนี้ แต่ความสูญเสียจะต้องมีการทวงคืน” พระสุรเสียงก้องเหมือนฝนสาดสัญญาณไว้ ไม่ให้ชีวิตที่ดับไป...สูญเสียเปล่า ก่อนที่หัตถ์ใหญ่ร้งบังเหียนเบาๆ ให้อาชาหันไปทางกลุ่มม้าอีกด้าน

กองทหารม้าสีน้ำตาลเข้มยื่นเรียงเป็นระเบียบ สอดรับกับความแข็งแกร่งของผู้ที่อยู่บนหลังม้า พอเจ้าชายดาชเรชักม้าทรงเข้าไปใกล้ ก็ทำให้ผู้ที่โดดเด่นอยู่ตรงแถวหน้าน้อมตัวลงทันที

“ถวายเป็นมงคลพะยะค่ะ”

“เจ้าเป็นใคร...ใครส่งพวกเจ้ามาช่วยข้า”

“กระหม่อม...อาทอส...นายกองของแม่ทัพคุปตาธิบดี ท่านแม่ทัพส่งกระหม่อมมาถวายอารักขาฝ่าบาทพะยะค่ะ” คนพูดสุดลมหายใจลึก “กระหม่อม...มาช้า...ขอโปรดลงอาญา” ถ้อยคำแฝงความหมาย ที่ทำให้เจ้าชายหนุ่มต้องสูญเสียทหารคู่พระทัย

“คุปตาธิบดีหรือ...” ตรัสอย่างเข้าพระทัย หากแต่กำลังไตร่ตรองบางอย่าง

...

เนื่องจากบุรุษตรงพระพักตร์แข็งแรงสง่างาม ยามต่อสู้อักรักหาญกับศัตรู นั้น กล่าวหาญและคู่กัน ฝีมือในการใช้ดาบ ก็ไม่เป็นรองทหารเอกคู่พระทัย ที่สละชีวิตช่วยพระองค์ไป แต่เหมือนมีบางอย่าง...ไม่ใช่...

“เจ้าใช้ดาบได้ดีทีเดียว” ตรัสชม

เพราะสิ่งที่ติดในพระทัย ‘ห้วงนุทำจากทองคำ’ และเท่าที่ทอดพระเนตรอาวุธข้างกายนายกองหนุ่ม ก็มีแค่ดาบทองแดงเล่มใหญ่ ส่วนลูกธนูที่ประดิษฐ์ใส่ศัตรูอย่างกับห่าฝนนั้น ก็เป็นของทหารชนชั้นธรรมดา แล้วใครคือเจ้าของธนู...

“พะยะค่ะ...” อาทอสโน้มรับ พลางชำเลืองไปทางกองทหารของตนอย่างเข้าใจถ้อยพระดำรัส

เจ้าชายดาชเวสสังหรณ์พระทัย เหมือนจะมีบางอย่างซ่อนอยู่ในกองหนุน เพราะอาทอสก็ริยาลูกลึกลับของคนตรงพระพักตร์ อีกทั้งยังเหลือบซ้ายแลขวา อย่างกำลังมองหาใครสักคน...

“คุณตาทย์...แม่ทัพใหญ่ของพ่อข้า บังคับให้เจ้ามาช่วยข้าหรือไง” ตรัสถามแกมคาดคั้น ยังติดพระทัยในเรื่องที่มีคนช่วยพระองค์

“กระหม่อมเต็มใจถวายความจงรักภักดี ไม่มีใครบังคับกระหม่อมมาพะยะค่ะ” อากอสรีบแก้ตัว

“งั้นหรือ...” ลากพระสุรเสียงลึกในพระศอ

อากอสจะพยายามหลบพระเนตรคมกริบ ที่ประกายในพระเนตรเหมือนจะระแคะระคายเรื่องที่ตนเองพูดไม่ได้ เพราะคนบางคนหาเรื่องไว้ให้

“พวกหนูเบียดไม่ใช่ใจกระจอก” พระชนงเริ่มขมวดมุ่นอย่างเอาเรื่อง “เจ้าเป็นถึงนายกองใหญ่ของแม่ทัพคุณตาทย์ ไม่รู้หรือไง...ว่า...ถ้าได้รับคำสั่งมาแล้ว จะต้องมาให้ทัน”

“เอ่อ...ฝ่าบาทพะยะค่ะ” อากอสหน้าเจื่อนทันที “ทันทีที่ท่านแม่ทัพมีคำสั่ง กระหม่อมก็รีบพากองทหารมา แคะ...จะหาเวลาพักระหว่างทาง กระหม่อมยังไม่กล้าคิดพะยะค่ะ” ประโยคท้ายอ้อมแอ้มให้เหตุผล

“ดี...เจ้าแก้ตัวได้ดี และ...ในเมื่อเจ้าพูดเองเรื่องการลงโทษ” สุรเสียงกระโชก ตรงข้ามกับพระพักตร์เรียบนิ่ง “คอกม้า...กับคอกกฐฐู คงพอให้เจ้าไปทำความสะอาด”

“ฝ่าบาท...” แทบไม่เชื่อหูตัวเอง

“หรือเจ้าคิดว่า...ข้าจะสั่งโบยเจ้า” เจ้าชายดาชเรตะคอกถาม

“ก็...” อากอสทำหน้าแหง “กระหม่อม...แค่คิดว่าคอกม้ากับคอกกฐฐู น่าจะเล็กไปสำหรับทหารทั้งกองพะยะค่ะ” รีบหาคำพูดแก้ตัว

เสียงพระสรวลดังก้องไปทั่วผืนทราย

“ข้า...พูดว่า...เจ้า...ไม่ใช่ทหารทั้งกอง” คราวนี้พระชนงเล็กขึ้นอย่างเป็นต่อ ทรงแยม้พระโอรสผู้หนึ่งๆ กับสีหน้าของนายกองหนุ่มที่คาดไม่ถึงกับบทลงโทษ ก่อนจะหันพระพักตร์ไปทางแถวทหารกองหนุน “ข้าขอบใจพวกเจ้ามาก เดี่ยวจะมีทหารพาพวกเจ้าไปที่พัก” ตรัสจากความรู้สึกทั้งพระทัย

‘ปุ่นน’

สัญญาจากแตรเขาสัตว์ดังขึ้น

บรรยากาศแห่งการส่งวิญญาณเหล่าทหารกล้าเริ่มขึ้น พร้อมกับแสงแห่งองค์สุริยเทพที่กำลังจะเสด็จดับขอบฟ้า บนความเชื่อที่ว่าองค์เทพอนุบิส จะมารับทุกคนไปสู่ยมโลก โดยพานั่งเรือของเทพอมุนรา...หรือองค์สุริยเทพ เพื่อไปยังมหาวิหารของเทพโอซิริส ให้ผู้ตายรอคำพิพากษาต่อไป..

เจ้าชายดาซเรลดองพระองค์เต็มยศในฐานะผู้นำทัพ ทรงประทับอยู่ท่ามกลางความเงียบของการชำระศพ ในพระทัยรับรู้ถึงความสูญเสีย ที่หลายครั้งหลายหนทรงพยายามหลีกเลี่ยงการนองเลือด โดยทรงเลือกที่จะหยิบบี้นการเจรจาอย่างไม่ตรีก่อน หากครั้งนี้...ศัตรูมุ่งหมายเอาชีวิตพระองค์ ทำให้แน่พระทัยว่าต่อไปอาณาจักรผืนนี้ คงเลี่ยงการสู้รบได้ยาก

เมืองซัคการาตั้งตระหง่านอยู่ไม่ไกลจากริมแม่น้ำไนล์ ท่ามกลางแสงแห่งองค์เทพรยามเช้า โดยมีกิจกรรมที่หลายคนเดินขวักขวัว ทั้งการเตรียมอาหารและน้ำ เพื่อลำเลียงส่งให้ค่ายทหารทัพหน้า หรือไม่...บางคนก็ลงแปลงเพาะปลูก สร้างแหล่งเสบียงไว้ให้ทุกๆ ปากท้อง หลังจากที่ทุกคนรับรู้ถึงการถูกล้ำดินแดนเข้ามาโจมตี

เสียงจ้อแจ้วควบคู่กับเสียงหัวเราะตรงบริเวณคอกม้า

เหล่าทหารในอิริยาบถผ่อนคลาย หลังจากเพิ่งเดินทางมาถึงที่พัก ทั้งหมดมายืนหน้าสลอนเกาะรั้วคอกม้า พลางส่งยิ้มล้อเลียนคนที่กำลังก้มหน้า ก้มตารับโทษ

อากาศสอาดเหงื่อไปพร้อมๆ กับกวาดสายตามองบางส่วนของคอกม้า ที่ทำความสะอาดเสร็จไปบ้างแล้วอย่างสำรวจตรวจตรา ก่อนจะหันไปเล่นงาน ลูกน้อง ที่ยังพยายามกั้นเสียงหัวเราะแถมทำหน้าเห็นใจ

“ไม่คิดจะช่วยกันบ้างหรือไง” นายกองหนุ่มขึ้นเสียงถาม

“พวกข้าต้องทำตามรับสั่งอย่างเคร่งครัด เพราะถ้าเกิดเสด็จมา ทอดพระเนตรเข้า...อาจจะทรงกริ้ว...พวกเรายังไม่อยากโดนโทษประหาร” เสียงตะโกนตอบแถมทำ

‘ฮึ’ เสียงคำรามขึ้นจู่ๆ

“ฝากไว้ก่อนเถอะ” ลากเสียงขู่

คราวนี้เสียงหัวเราะดังลั่นคอกม้า และแม่จะขบขันกับผู้บังคับบัญชา ที่ ต้องมารับโทษทำความสะอาดคอกม้า หากก็เริ่มทยอยปีนข้ามรั้วเข้าไป พลาง รับไม้ทำความสะอาดที่ส่งกันมาเป็นทอดๆ

“ใครเห็นเอเซ็ท¹บ้าง” อากอสถาม ในขณะที่ยืนพักเหนื่อย

¹ เทวีเอเซ็ท หรือ เทวีไอซิสที่เป็นชื่อในภาษากรีก ชาวกรีกนับถือเทวีไอซิส เทียบเท่ากับเทวีดีมีเทอร์ เทวีแห่งโลก และเทวีเฮรา รวมทั้งเทวีเซเลน เทวีแห่งดวงจันทร์ กล่าวกันว่านอกจากเทวีไอซิสจะได้รับการยกย่องเป็นเทวีที่มีชื่อเสียงที่สุดแล้ว ก็ยรติคุณของพระนางสะพัดไปทั่วทุกสารทิศ ตลอดจนถึงแดนต่างๆ ของจักรวรรดิโรมัน

“ข้าอยู่ที่นี่” เสียงหวานไพเราะตอบ

คนถามหันขวับไปทางต้นเสียง พอเห็นวงหน้าสวยซึ่งโผล่ออกมาจากกลุ่มทหาร แถมยังอยู่ในชุดรุ่มร่ามทะมัดทะแมง ที่มองคล้ายเศษผ้ามีมันมีพันทั้งตัว นายกองหนุ่มก็เริ่มจ้องเอาเรื่องคนตรงหน้าทันที

“อย่ามองข้าแบบนี้สิ นี่แค่ชุดเตรียมไปสำรวจเมืองซัคคารา” หญิงสาวรีบบอก

“เอาแต่เที่ยว ทำข้าเดือดร้อน ยังไม่คิดจะช่วยอีก” คนรับโทษเริ่มขุ่นตัวการ

พอนึกถึงศึกที่เพิ่งผ่านไป อากอสเองก็อดถอนใจอย่างโง่อกไม่ได้ ถ้าหากมาช้ากว่านี้ อียิปต์จะต้องสูญเสียแค่ไหน และถ้าไม่ได้ธนูของเอเซท ป่านนี้...เจ้าชายดาซเรก็ไมรู้อะไรจะเป็นยังไง พวกเขาทั้งหมดคงไม่พ้นโทษประหาร

“หนีน่านแม่ทัพมาไม่พอ ข้าบอกให้ใช้ธนูของพวกทหาร ก็ไม่ยอมฟัง” อากอสทำเหมือนจะบอกรมหญิงสาว “เจ้าคิดว่าเจ้าชายดาซเรไม่ติดใจกับธนูของเจ้าหรือไง”

“เฮอะ...” คนที่ยังอยู่ในชุดรุ่มร่ามทำเสียงไม่สนใจ “หิวธนูของทหารทำจากเหล็กธรรมดา ไม่มีน้ำหนักเหมือนของข้า ถ้าชินโอ้เอ้ไม่รับใช้ ป่านนี้...เจ้าชายของเจ้าคงได้ไปเฝ้าองค์เทพอานูบิสแล้ว เป็นเจ้าชายประสาอะไร...ชอบทำชาวบ้านเดือดร้อน” ขอบ่นแถมท้ายหน่อย

“ตอนนี้ชาวบ้านที่เดือดร้อนก็เห็นมีแต่ข้าคนเดียว” อากอสยื่นกางแขนให้ดูสภาพตัวเอง

“เดือดร้อนได้ยังไงเจ้าคะ ท่านนายกองเจ้าขา ข้าช่วยรักษาขอให้เจ้า

ต่างหาก” เอเซ็ทแก๊งทำเสียงอ่อนเสียงหวาน พลังหัวเราะเบาๆ กับมادنายกองใหญ่ที่กลายเป็นคนทำความสะอาดคอกม้า

“ก็ได้...ถือว่าข้าเป็นหนี้เจ้าครั้งหนึ่ง” ชายหนุ่มต้องยอม เพราะรู้อยู่แก่ใจก่อนจะพาเข้าเรื่องก่อนหน้า “เจ้าชายดาซเรกำลังสงสัยกับลูกธนูของเจ้า”

“สงสัยไปสิ เดียวข้าเทียวเบือเมื่อไร ก็ไม่ได้อยู่ที่นี้แล้ว” ยังไม่ใส่ใจ

“กว่าเจ้าชายดาซเรจะหายสงสัย ข้าคงโดนเล่นงานจนอ่วมก่อนแน่...”
อดบ่นไม่ได้

“เพื่อข้าสิ เจ้าชายแบบนั้น เดียวก็เลิกใส่ใจ” ร่างในชุดรุ่มร่ามยกไหล่

“ขอให้จริงเถอะ” ก่อนจะนึกขึ้นได้ “เจ้าเป็นผู้หญิงจะเข้าไปในเมืองคนเดียวได้ยังไง” เริ่มห่วงคนจะหนีเทียว

“จะไม่ให้เข้าไปเทียวคนเดียว แต่...ถ้าจะให้ข้ารอเจ้าทำความสะอาดคอกม้าเสร็จ ข้ายอมฟังเจ้าบ่นตอนกลับมาดีกว่า” เอเซ็ทพูดพาดกลางกวางตามองงานที่เหลืออีกเกือบครึ่ง

“ไอ้พวกรวมหัวกันเยาะเย้ยข้า จะทำส่วนที่เหลือเอง...” หันไปบัยยให้ลูกน้อง ที่ตอนนี้ลงไปช่วยคนละไม้คนละมือ “เจ้ารอข้าตรงนี้...ห้ามหนีไปก่อน ข้าขอไปเปลี่ยนชุดไม่นาน”

อากาศกระโดดข้ามรั้วออกมาทันที ก่อนจะฉลุยหายไปทางกระโจมในค่ายทหาร โดยมีสายตาที่อยู่ในชุดรุ่มร่ามมองตาม พลังหัวเราะขบขันกับความหวังโยที่มีให้อย่างพี่ชายมาตลอด

กำแพงหินล้อมรอบกันเมืองใหญ่เอาไว้ ท่ามกลางเนินแห้งแล้งของผืน

ทรายกว้างไกลสุดสายตา หากพอก้าวพ้นเข้าไป ก็แทบไม่น่าเชื่อว่าจะเห็น ความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็นการทำร่องระบบชลประทาน นำพาน้ำจาก แม่น้ำไนล์ สู้แปลงเพาะปลูกขนาดใหญ่ สร้างอาณาจักรรูปผาสีสันสวยงาม เหมือนดั่งสวนสวรรค์ลงมาวางบนพื้นดิน

ร่างเล็กในชุดรุ่มร่ามที่เพิ่งมาถึง หยุดมออย่างไม่เชื่อตาตัวเอง เพราะ เท่าที่เคยรู้เกี่ยวกับเมืองนี้ เหมือนคนปกครองที่นี้จะแล้งน้ำใจ พอๆ กับความ แห้งแล้งของดินแดน

“สงสัย...อีตาเจ้าชายเกรณี จะมีลูกน้องดี” เสียงชมแถมเหน็บแนมลอย มาจากใต้ผ้าคลุมหน้า

“ทรงพระนามว่าเจ้าชายดาซเร” อากอสแทรกขึ้น เหมือนอยากให้คน ข้างๆ เรียกให้ถูก “ท่านแม่ทัพบอกข้าว่า เจ้าชายทรงเป็นนักปกครองที่ยอด เยี่ยม”

“ปกครองแบบทำตามอำเภอใจละไม่ว่า”

นายกองหนุนหัวเราะเบาๆ อย่างเข้าใจความหมาย โดยเฉพาะกับ ‘เรื่อง’ ที่ทำให้หญิงสาวยังขุ่นเจ้าชายหนุนมาถึงตอนนี้

“ไม่น่าเชื่อ...ว่าจะทรงเปลี่ยนผืนดินที่แห้งแล้งให้เป็นสวรรค์บนดินได้” เสียงทุ่มยังชื่นชม “เจ้านุ่นนี่สิ...ระบบชลประทาน และดูเขื่อนเล็กๆ น่นสิ ทรง เอนำจากแม่น้ำไนล์มาเก็บไว้ เจ้าเห็นสวนลอยน้ำนั่นหรือเปล่า ต่อให้ต้องกรำ คีกรทั้งปี ทหารก็ไม่อดตาย”

‘เซอะ’ แม้จะทำเสียงขึ้นจุกแถมหมั่นไส้ แต่ก็อดมองสิ่งที่เกิดขึ้น ตรงหน้าไม่ได้

“มิน่า...พ่อข้าถึงบอกว่า พวกหนูเปียนจะเปลี่ยนวิธีทำศึกใหม่ โดยยอม
ล่าดินแดน เพื่อมากำจัดอิตาเจ้าชายนี้” พอมองอย่างเหตุผล เอเซ็ทก็ต้องยอม
เห็นด้วย “หรือ...เจ้าชายดาซเร...จะเป็นผู้ที่ค้ำบัลลังก์ที่แท้จริงของราชวงศ์
ไซเซออร์...อย่างที่ผมเคยบอกข้าไว้”

“เจ้าอย่าเพิ่งลืมเจ้าชายคิมี่...รัชทายาทของราชวงศ์ไซเซออร์” อากอส
เตือน

“ใครๆ ก็รู้ว่า...เจ้าชายคิมี่ไม่ทรงพระปรีชา วันๆ หาแต่ความสำราญ ถ้า
ไม่ทำให้แผ่นดินหลังเลือด...ก็นับเป็นความโชคดีของอาณาจักร” เอเซ็ทยังตั้ง
กับเหล่ากิจกรรมตรงหน้า

“ทำไมเจ้าถึงคิดเช่นนั้น”

“เพราะบุรุษ...ต่อให้ยิ่งใหญ่แค่ไหน ถ้าไร้สตรีที่ภาคภูมิ ก็ไม่มีวันจะ
สร้างบ้านที่มั่นคงได้” เสียงหวานเอ่ยขึ้น

“เจ้าพูดก็ถูก...เจ้าชายคิมี่ต้องอภิเษกกับเจ้าหญิงซีน่า ก็เพราะราช
ประเพณี ทั้งสองพระองค์ไม่ได้รับรักกัน แล้วจะรู้จักการปกครองที่ต้องใส่พระทัย
ประชาชนทั้งอาณาจักรได้อย่างไร” อากอสยอมเห็นด้วย

“พ่อข้าบอกว่า...ฟาโรห์ฮามูเซออร์...ทรงพบสตรีที่ภาคภูมิ แต่...ความ
วุ่นวายของฝ่ายใน ก็พรากหัวใจของพระองค์ไป แม้จะเหลือเจ้าชายดาซเร
ตัวแทนของความรัก แต่จะทรงปกป้องไว้ได้นานแค่ไหน...” เอเซ็ทเอ่ยขึ้น

โครมมมม'

เสียงดังกึกก้องไปทั่ว

คนที่อยู่ในชุดรุกรังมองก้อนหินขนาดใหญ่ ที่กลิ้งลงมาจากหน้าผาหิน

อีกด้าน ก่อนจะชะงักกนิดๆ กับพระวรกายกำยำ ที่เหมือนจะอยู่ไม่ไกลจากตรงนั้น

“กลับกันเถอะ” ชวนดี้อๆ

“เพิ่งมาถึง...ข้าอยากดูให้ทั่วๆ ก่อน” นายกองหนุ่มค้าน

“เจ้าอยากดู ก็อยู่ดูไปคนเดียวก็แล้วกัน”

“เจ้าอยากกลับ เพราะเบื่อ หรือ...เพราะมาเห็นอะไรที่มันขวางหูขวางตา ไม่เป็นอย่างที่คิดไว้” เสียงคนจะถูกทั้งดักคอ

“เจ้า...อาทอส...” คนโดนรู้ทันหันขวับไปเอาเรื่อง

“ไหนๆ ก็มาแล้ว...ข้าว่า...เจ้าก็น่าจะอยู่ดูราชการของเจ้าชายให้จบ ก่อน”

เอ๊ะ! ทัศนะบัดหน้าใส่คนใกล้ๆ ก่อนจะหรีตผ่านช่องผ้าบนโบหน้า ไปทางพระวรกายที่ประทับอยู่กับเหล่าทหารและข้าทาส ซึ่งทั้งหมดกำลังช่วยกัน ออกแรงผลักหินก้อนใหญ่ออกไปให้พ้นจากช่องทางน้ำ

แสงสีทองของยามเย็น ก็ยังเปล่งรัศมีแห่งองค์เทพามุนรา ให้เรืองรองไปทั่วเมืองซัคคารา อีกทั้งสายลมยังหอบนำความเย็นฉ่ำของกลุ่มน้ำไนล์ มาชะโลม รดรินให้ทุกคนสดชื่น หลังจากเหน็ดเหนื่อยกับภารกิจที่เพิ่งทำจบไป

...พลับพลาริมแม่น้ำโดดเด่น หากไม่เห็นผู้ใดประทับอยู่ด้านใน มีแต่เหล่าวิหคตัวเล็กๆ ที่บินวนผลุบเข้าผลุบออก...

“ฝ่าบาท...อย่าโดนนะเพคะ...ว้าย...” พอมีเสียงตกใจแถมประท้วงดัง เหล่าสารพัดนกก็พร้อมเพรียงกระเจิงหนีทันที

‘ตุ้มมมม’ เสียงน้ำแตกกระเซ็นตามมาติดๆ

ผืนน้ำใสดังกระจกเงา ส่งให้เห็นพระวรกายกำยำดำดิ่งลงไป อีกทั้งยัง
แหวกว่ายอย่างคล่องแคล่ว ก่อนจะดันองค์ขึ้นมาบนผืนน้ำ

“ท่านน้ำ...ท่านจะทำให้ข้าล้าลิกน้ำตาย” ตรัสปนทันทีที่พระโอรสผู้พันน้ำ

“ทรงเล่นແລงๆ หม่อมฉันจะหัวใจวายตายก่อนละไม่ว่าเพคะ” คน
ไม่ได้อยู่ในน้ำก็บ่น “ถ้าไม่ใช่ท่านพี่...พระมารดาของพระองค์ฝากไว้ หม่อมฉัน
...ไม่ยอมมาอยู่ที่นี้แน่ๆ เมืองอะไร...พอพ้นกำแพงหิน มีแต่ทะเลทราย เดินส่ง
เดชออกไป ได้แห้งตายกันบ้างละ”

“ทำอย่างกับเมมphisเดินส่งเดชออกไป...ไม่หลงอย่างนั้น”

“หม่อมฉันวิ่งเล่นที่นั่นมาตั้งแต่เด็ก...จะไม่รู้ทางได้อย่างไรเพคะ”

“ซัดการาก็มีทาง ท่านน้ำก็ค่อยๆ จำสิ” พระสุรเสียงอ่อนโยนเจือขำ

“ทรงตรัสได้นี่เพคะ หลังจากองค์ฟาโรห์ให้ย้ายเมืองหลวงไปที่เมมphis
เพราะทางน้ำเปลี่ยน...พระองค์ก็ขอประทับอยู่ดูแลที่นี้ จะไม่ชำนาญทางได้
อย่างไรเพคะ” คนไม่ถนัดทางหน้าบึ้ง

เจ้าชายดาชเรที่ยังลอยองค์อยู่ในน้ำ แยมพระโอรสผู้ลือเลื่องสตรีสูงวัย
ที่ทำหน้าที่เป็นพระพี่เลี้ยงให้พระองค์มาตลอด นับจากวันที่พระมารดา
สิ้นพระชนม์

“ฝ่าบาท ฝ่าบาท” คราวนี้เป็นเสียงตกใจดังมาจากอีกด้าน

“มีอะไร” ตรัสถาม พลางแอบผ่นพระอัสสาสะ

เพราะตั้งแต่เสียดหารเอกคู่พระทัยไป ดูเหมือนจะมีเรื่องวุ่นวายอยู่ตลอด
ตั้งแต่เรื่องศพทหาร พอกลับมาก็เจอก้อนหินถล่ม กว่าจะได้พักลงมาเล่นน้ำ
กิจกรรมที่ทรงโปรดที่สุด ตอนนี้...จะมีเรื่องอะไรมาทวนพระทัยอีก

“ฝ่าบาท...” คนรายงานหอบไปด้วย “มี...มี...คนเอาแผ่นปาปิรุสนี้ไป
ติดไว้ที่แปลงกุหลาบในหุบเขาพะยะคะ”

พระวรกายกำยำริบหรี่ยวรงค์ขึ้นจากน้ำ พระบาทก้าวยาวๆ ไม่เท่าไร
ก็ถึงปาปิรุส ก่อนจะทอดพระเนตรข้อความ พอทุกตัวอักษรผ่านสายพระเนตร
พระชนงก็ขมวดมุ่นทันที

‘กุหลาบปฎิสนธยแปลงนี้...หม่อมฉันขอทวงคืน’ ข้อความเขียนด้วย
ลายมือตัวบรรจงงดงาม

“กุหลาบเป็นของเสด็จแม่ มันเป็นใคร...มีสิทธิ์อะไรจะมาทวงคืน” พระ
สุรเสียงกริ้วจัด ก่อนจะย่างพระบาทรีบเสด็จไปทันที

คราวนี้ไม่แค่เหล่าทหารรักษาที่ต้องวิ่งตาม หากมีพระพี่เลี้ยงที่ต้อง
ฉวยผ้าสรองน้ำวิ่งตามอีกด้วย เพราะเจ้าชายหนุ่มที่เปียกอยู่ทั้งองค์ ไม่ยอมใส่
พระทัยอะไรอีก นอกจากของรักของหวงของพระมารดา

ตอนที่ 2

กลีบบางๆ สีแดงโค้งมนซ้อนเป็นช่อดอก กำลังอวดรับแสงรัศมีสีทอง
ยามเย็นแห่งองค์สุริยเทพ ที่สาดส่องให้แปลงกุหลาบป่าสวยงามดุจความหมายใน
...หัวใจ...เหมือนเป็นของล้ำค่าจากเหล่าทวยเทพ ที่ประทานให้มนุษย์ทะนุถนอม
ดูจความอ่อนโยนของ 'ความรัก' ที่ควรค่า

แม้ความซับซ้อนของหุบเขาซัดการาจะช่วยซ่อนเร้นแปลงดอกไม้ หาก
กลิ่นกุหลาบป่าที่แนบอยู่กับสายลม ไม่แค่พาให้ทั่วหุบเขาหอมระยริน แต่
บางครั้งบางคราว 'ความหอม' ก็วิ่งเล่นไปกับสายลม พาสติปัญญาของความรัก
นี้ ออกไปให้ผู้ที่อยู่ไกลได้สัมผัสเสน่ห์ของมัน

หนามแหลมที่ติดอยู่กับก้านดอก คล้ำอาวุธที่ซ่อนเร้นอยู่เงียบๆ
เสมือนความเร้นลับของ 'ความรัก' ที่น้อยคนนักจะค้นพบความหมายที่แท้จริง

'ตึก ๆ ๆ'

เสียงฝีเท้ายามนักทำลายความเงียบสงบ

เจ้าชายดาซเรเสด็จมาอย่างรีบเร่ง พอดทอดพระเนตรแปลงกุหลาบ ก็

ทรงผ่อนพระอัสสาสะโล่งพระทัยทันที เหตุที่ยังไม่มีดอกกุหลาบป่าแปลงไหน
ถูกถอนไป

“ใครมันบังอาจเขียนจดหมายขึ้นมาทำทนายข้า” ยังชุ่นกับข้อความใน
ปาปิรุส

“หม่อมฉันว่า....” พระพี่เลี้ยงที่เพิ่งวิ่งตามมาทัน หยุดยื่นขอหายใจให้
ทั่วท้อง ก่อนจะพูดต่อ “ไม่ใช่คนของซัคการาแน่นอนพะคะ”

‘หือ?’ สุรเสียงขึ้นพระนาสิกคล้ายถาม

“ทรงเช็ดองค์ก่อนพะคะ” บอกพลางส่งผ้าสรงน้ำให้เจ้าชายตัวเปี้ยกที่
เกือบจะแห้ง เพราะระยะทางที่เสด็จมา

“ทำไมท่านนำถึงคิดว่าไม่ใช่คนที่นี่” ถามขณะรับผ้าจากหญิงสูงวัย

“ที่นี่...ใครๆ ก็รู้ว่าทรงรักดอกกุหลาบป่าสีแดงนี้แค่ไหน ฝ่าบาทเองก็
ประทานให้ไปปักแจกันที่บ้านของแต่ละคนบ่อยๆ อยู่ดีๆ จะมาทวงคืนด้วยเรื่อง
อะไรกันพะคะ”

หัตถ์ใหญ่เท่าที่บันพระองค์ พระพักตร์นิ่งอย่างกำลังไตร่ตรองกับเรื่อง
ทำให้พระอารมณ์ร้อนรน เกรงจะมีใครมาขโมยแปลงกุหลาบป่า

‘กุหลาบป่าสีแดงแปลงนี้...หม่อมฉันขอทวงคืน’

แผ่นปาปิรุสถูกกางออกอีกครั้ง หากคราวนี้ได้พิจารณาลายเส้นอย่าง
ละเอียด ทรงทอดพระเนตรตัวอักษร ที่เขียนจากหมึกสีน้ำเงินเข้ม ที่ทำจากหิน
ลาพิส ลาซูลี เป็นสิ่งที่บ่งบอกชนชั้นได้เป็นอย่างดี

“ทวงคืน...” ตรัสทวนทำยข้อความ ‘แล้วทำไมไม่เอาไป...ทำไม...แค่...’
ทรงตั้งคำถามต่อในพระทัย

พอสายลมแห่งหุบเขาพัดย้อนออกมา แม้จะพากลิ่นหอมระรวยมาด้วย หากบางอย่างที่พลิวสะบัดอยู่กลางแปลงกุหลาบ ก็ทำให้เจ้าชายหนุ่มเสด็จเข้าไปทันที

หัตถ์ใหญ่หยิบแผ่นปาปิร์สขึ้นมา และสิ่งที่ทำให้พระเนตรต้องชะงัก ก็คือหัวธนูทำจากทองคำ ที่ใช้ด้ามเสียบยึดจดหมายฉบับใหม่ไว้ พระอารมณฺ์ที่เพิ่งจะดี เพราะแปลงกุหลาบอยู่ครบ เริ่มจะไหมกรุ่นอีกรอบ จากแรงจุดชนวน หลังจากทอดพระเนตรตัวอักษรที่เขียนฝากมา...

‘ข่มหัตถ์ขอฝากแปลงกุหลาบไว้ก่อน...ไว้ว่างๆ สะพานไปเหมพิศ’

“เจ้า...อาทอส...” คราวนี้เค้นคำรามไปถึงคนที่น่าจะต้องรู้ว่า...ใครเป็นเจ้าของลูกธนู พลางหันไปกำชับคนดูแลกับสิ่งที่ทรงหวงนักหวงหนา “จัดทหารเฝ้าที่นี่ให้ดี ถ้ากุหลาบของข้าหายไปแม้แต่ดอกเดียว ข้าจะตัดหัวพวกเจ้าทั้งหมด” ก่อนจะเสด็จอย่างเร่งรีบอีกครั้ง หากคราวนี้ทิศที่มุ่งไปก็คือ...ค่ายทหารซัคการาของพระองค์เอง

ทหารองครักษ์ต้องวิ่งตามพระวรกายสูงใหญ่อีกรอบ เว้นแต่พระพี่เลี้ยงที่ไม่ขอตามเสด็จไปอีก เพราะกำลังแปลกใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น ถ้าจะมีใครสักคนจงใจแย่งกวณพระอารมณฺ์ ใครคนนั้นก็น่าจะรู้ถึงเรื่องราวของพระองค์อยู่บ้าง ไม่เช่นนั้นจะทำให้เจ้าชายหนุ่มเป็นที่ยาเกรงของทุกคน เสด็จอย่างลูกลี้ลูกณ ได้หรือ...

กระโจมน้อยใหญ่ของค่ายทหาร ที่อยู่ท่ามกลางดวงจันทร์สุกสว่าง โดยกิจกรรมเล็กๆ ที่อยู่ด้านใน ก็เพียงการพูดคุยหยอกล้อกันอย่างสนุกสนานใน

ยามพักผ่อน

“เจ้าว่าอะไรนะ” เสียงตักใจดิ่งลึนทำลายบรรยากาศสบายๆ

ทหารหลายคนรีบโผล่ออกไปดูเจ้าของเสียง แล้วก็เห็นนายกองหนุนกำลังเอาสองมือกุมศีรษะตัวเองอยู่ที่หน้าทางเข้ากระโจมใหญ่ อากัปกริยาเหมือนกำลังปวดหัวอย่างหนัก สาเหตุซึ่งก็คงเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากเจ้าของร่างเล็กที่ยังอยู่ในชุดรุงรังตรงนั้นด้วยกัน

“ทำไมเจ้าช่างหาเรื่องให้ข้าหนัก ท่านแม่ทัพใหญ่ไม่น่าไปเยี่ยมพระนามขององค์เทพีเอเซ็ท มาตั้งให้เจ้าเลย... ข้าว่า... เจ้าคงเป็นลูกหลานองค์เทพีที่ทนเจ้าไม่ไหว ก็เลยส่งเจ้าลงมาเกิด แต่ทำไม... ข้าต้องมารับเคราะห์แทนเจ้าก่อนด้วย” กุมหัวไปด้วยบ่นคนตรงหน้าไปด้วย

“ลูกธนูของข้า... ข้าจริงใจทิ้งไว้ เรื่องของข้า... ข้ารับผิดชอบเอง” เอเซ็ทบอก

“ถ้าเจ้าไม่ได้หนีท่านแม่ทัพใหญ่มา ข้านี้แหละจะเป็นคนส่งเจ้าให้กับเจ้าชายดาซเรเอง”

“ที่แท้... ก็กลัวพ่อข้ามากกว่าอิตาเจ้าชายเกเรนั่น” เสียงหวานกระเซ้า

“ก็เพราะข้ายังไม่รู้ว่าเจ้าชายดาซเรจะเอาเรื่องเจ้าแค่ไหน เรื่องลูกธนูที่เจ้าใช้ช่วยพระองค์ตอนสู้รบคงไม่เท่าไร แต่เรื่องที่เจ้าไปยุ่งกับของรักของหวงของพระองค์ ไม่มีใครคาดเดาพระอารมณ์ได้หรอก” บอกสาเหตุ

เสียงอึกทักของผีเท้าม้ำดั่งอยู่ไม่ไกล พอได้ยินเสียงเป่าเขาสัตว์เป็นจังหวะสั้นๆ ซึ่งเป็นสัญญาณการเสด็จมา

“ที่นี่... ข้ามีหน้าที่ดูแลเจ้า... เจ้าหลบไปก่อน...” อากอสมลัดคนตัวเล็กเข้าไปในกระโจม

นายกองใหญ่รีบออกไปรับเสด็จ และทันทีที่เห็นพระวรกายกำยำบนม้าทรงสีด้า ร่างสูงก็น้อมตัวลงถวายความเคารพทันที

“ถวายบังคมพะยะค่ะ”

เจ้าชายดาซเรไม่รอช้าที่จะกระโดดลงจากหลังม้า พอประทับยืนก็กวาดสายพระเนตรค้นหาอะไรบางอย่าง ก่อนจะย่างพระบาทมาตรงหน้าคนที่ยังยืนนอบน้อม

“เจ้าออกมาเ็นทำอะไรแถวนี้” พระสุรเสียงเริ่มเรื่องทันที

“ก็...ฝ่าบาทเสด็จมาพะยะค่ะ” คนตอบหน้าเหลืองกับคำถาม

“เหมือนเจ้าจะรู้ว่าข้าจะมา”

“กระหม่อมออกมาเดินรับลม ฝ่าบาทก็เสด็จพอดี”

“แค่คำตอบสองประโยคของเจ้า ก็ขัดแย้งกันเอง เจ้าทำตัวมีพิธีให้น่าสงสัย เหมือนเจ้าซ่อนอะไรไว้” พระเนตรคมกริบจ้องเขาเงือง หากความรู้สึกบางอย่าง ทำให้อดชำเลืองไปทางผืนผ้าที่สะบัดอยู่ตรงทางเข้ากระโจมใหญ่ไม่ได้

“ที่นี้ชั่วคราว...กระหม่อมไม่เคยคิดจะซ่อนอะไรไว้พะยะค่ะ”

“งั้นหรือ...” พระสุรเสียงลากเบาๆ “เข้ามาที่นี้...เพื่อมาตามหาเจ้าของลูกธนูดอกนี้” ทรงชูหลักฐานให้เห็น ก่อนจะยกพระหัตถ์ส่งสัญญาณ “คืนให้ทั่ว...” คำรัสสั่งดังลั่น

‘ปุ่นนนวน’

คราวนี้เป็นเสียงสัญญาณจากแตรเขาสัตว์แทรกขึ้นก่อน ควบคู่กับเสียงฝีเท้าม้าเร็ว

“พวกนุเบียน...” ทหารที่มาถึงรีบรายงานข่าว “พวกมันเข้ามาทางด้าน
หลังเขา ใกล้แปลงกุหลาบพะยะค่ะ”

“อะไรนะ” พระสุรเสียงดังอย่างตกพระทัย “เจ้าตามเข้ามา” ไม่ลืมหันไป
สั่งนายกองใหญ่ทันที ซึ่งก็ทำให้เหล่าทหารรีบคว้าอาวุธและกระโจนขึ้นอาชา
อย่างเร่งด่วน

ภายใต้ความมืดที่มีเพียงแสงจันทร์นำทาง ทำให้เจ้าชายดาซเรไม่ทัน
ได้สำรวจจำนวนทหารกองหนุนของพระองค์ ที่มีเจ้าของร่างเล็กในชุดรุงรังตาม
เสด็จไปด้วย ที่แน่ๆ ม้าตามกับม้าทรงห่างกันแค่ไม่นานนายกองใหญ่คั่นเท่านั้น...

ควีนสีขาวยี่พวยพุ่งจากหุบเขา เร่งให้เจ้าชายหนุ่มกระซอกบังเหียน พอ
เข้าใกล้จุดหมาย พระองค์ก็ส่งสัญญาณให้ทุกคนลงจากม้า ทรงใช้เงาของ
ความมืดอำพรางหลบซ่อน นำกองหนุนลัดเลาะเลียบบแผ่นดินเขาขึ้นไป

ลานช่องว่างก่อนถึงหุบเขาชั้นในกำลังโกลาหล ระหว่างกองทหารทัพ
หน้าของซัคคารากับพวกนุเบียนที่อาศัยช่องทางน้ำใต้ๆ บุกขึ้นมา

เสียงเหล่าศัสตราวุธกระทบกันดังก้องไปทั่ว

เจ้าชายดาซเรส่งสัญญาณให้กองหนุนเข้าล้อมปิดทาง พระเนตรคม
กริบพุ่งผ่านม่านราตรี เมื่อฝ่ายที่รักและหวงดินแดนกำลังต่อสู้กับพวกรุกราน ที่
จ้องเข้ามาเก็บเกี่ยวพืชพันธุ์ เพื่อกักตุนเสบียงสำหรับเปิดศึกใหญ่

ความวุ่นวายที่อยู่ตรงหน้าเพิ่มขึ้น เมื่อนุเบียนร่างใหญ่ควบม้าแหวก
เข้ามา อีกทั้งยังตัวคมคอกแทงทหารซัคคาราทางด้านหลัง ซึ่งเป็นการจู่โจมใน
ขณะที่กำลังโรมรันกันอยู่

“ให้พวกหลบกัด” คำรามอย่างแค้นพระทัย พลาซงขยับองค์เตรียมจะเข้าไปร่วมรบ

“ฝ่าบาท...กระหม่อมจะจัดการมันเอง” อากอสรีบพูด

ความมืดปกคลุมอยู่รอบด้าน ทำให้เห็นแค่เงาตะคุ่มๆ ของนายกองใหญ่ที่กำลังลัดเลาะเข้าไป เพื่อให้ใกล้ศัตรูมากที่สุด ก่อนจะกระโจนลงจากเนินก้อนหิน พุ่งเข้าไปใส่หมู่เปียนร่างใหญ่บนหลังม้า

การต่อสู้ตัวต่อตัวเริ่มขึ้น แม้จะมีทั้งเสียงคมดาบผสมกับกลิ่นคาวเลือดที่คลละคลุ้งอยู่รอบด้าน แต่ก็ไม่ได้ดึงสมาธิของอากอสให้หลุดไปจากศัตรูตรงหน้า ที่เพิ่งหลบปลายดาบไปได้ อีกทั้งยังฟาดดาบสวนกลับมา

เจ้าชายดาซเรทอดพระเนตรการต่อสู้ สลับกับกวาดสายพระเนตรไปรอบๆ อย่างระแวดระวัง ก่อนจะสะดุดกับเงาตะคุ่มอีกด้าน หากยังไม่เท่ากับประกายบางอย่าง

พระหทัยแทบจะหล่นวูบ ทันทีที่เพ่งมองอย่างแน่ชัด เพราะปลายหัวลูกธนูที่สะท้อนกับแสงจันทร์ กำลังเล็งไปที่นายกองใหญ่ พระองค์ไม่ต้องการสูญเสียทหารฝีมือดีไปอีก

ขณะที่กำลังจะคว้าคันธนูข้างพระวรกาย...ก็ทรงทอดพระเนตรร่างเล็กในชุดรูปร่างกำลังงามสายธนู ก่อนจะปล่อยลูกศรพุ่งตรงไปยังเงาตะคุ่มนั้น ไม่แค่นั้น...

“ให้พวกชี้ขาด...รู้ว่าผู้ซึ่งๆ หน้าไม่ได้” เสียงที่วาดออกมานั้น บ่งชี้ชัดว่าเป็นอิสตรี

และร่างเล็กนั้นก็งามสายธนูอีกครั้ง หากคราวนี้ปล่อยลูกธนูพุ่งไปที่หมู่เปียน

ร่างคำที่กำลังต่อสู้กับนายกองใหญ่ ซึ่งลูกศรก็เสียบทะลุคอศัตรูพอดิบพอดี

‘เฮ...’

เสียงโห่ร้องอีกเหมิมของฝ่ายซัคการาดังลั่น

ฝ่ายนุเบียนเมื่อเห็นพวกตนเพลิงพล้ำก่อน อีกทั้งยังถูกเปิดเผยที่ซ่อน โดยถูกกองหนุนของซัคการาเข้าโจมตีทันที หลังจากที่มีธนูถูกยิง

พระหัตถ์ใหญ่ส่งสัญญาณให้กองหนุนที่เหลือเข้าไปจัดการศัตรู แต่พระเนตรคมกริบไม่ได้ละไปจากเจ้าของร่างเล็ก ที่เพิ่งคว้าดาบตามเหล่าทหารไปติดๆ

เหมือนเจ้าของร่างเล็กจะถนัดแต่ยิงธนู เพราะพอเข้าไปอยู่ในสนามรบ ดาบที่ใช้พาดใส่คู่ต่อสู้ ก็ไม่เฉียบคมเท่ากับความแม่นยำ ทำให้แค่รับพลางถอยพลาง พอมีนุเบียนร่างทมิฬพุ่งเข้ามา ก็ทำให้คนตัวเล็กผงะแถมยังสะดุดขาตัวเอง อีกต่างหาก ถ้าไม่ได้พระแสงดาบเข้ามาสกัดช่วยไว้ คงได้เป็นผีผ้าหุบเขาแน่ๆ

“มานี่...” พระสุรเสียงสั่งพร้อมกับความข้อมือเล็กตั้งขึ้นมา

เจ้าชายดาชเรสังหารศัตรูในดาบเดียว โดยพระหัตถ์ใหญ่ยังยึดมือเล็กไว้แน่น ความซุกมุนค่อยๆ ลดลง ทรงทอดพระเนตรเหล่าศัตรูที่กำลังถอยร่น บ้างก็โดดลงแม่น้ำไนล์ บ้างก็วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต

“ฝ่าบาท...” อากอสเข้ามารายงานตัว หลังจากเสร็จศึกที่ถูกรุกราน พอเห็นคนที่อยู่กับเจ้าชายดาชเรก็ชะงักทันที

“อากอส... ข้าว่าหน้าเจ้าซี้ดๆ ตกใจอะไรหรือ...” ก่อนจะหันพระพักตร์มาสนทนากับคนข้างๆ “ในที่สุดก็ยอมเผยตัว ว่าที่แท้...เจ้าของลูกธนูก็เป็นแค่แม่มีตัวเล็ก ที่ผิดมาตรฐาน พรรคพวกถึงไม่ยอมให้อยู่ด้วย เลยออกมาเกกมะเหรก

เกรงแปลงกุหลาบแม่ข้า”

“เจ้าชายดาชเร” เสียงตวาดจากใต้ผ้า พलगสะบัดมือให้พ้นจากการเกาะกุม “หม่อมฉันเป็นมนุษย์... ไม่ใช่ผีในโลงหรือในหลุมไหน”

“งั้นหรือ...” ลากสุรเสียงลึกในพระศอ

“หม่อมฉันแค่มาทวงแปลงกุหลาบคืน” คนพูดขีดหน้าทำท่าย

“กุหลาบสีแดง... กุหลาบมาเซโดเนียนของแม่ข้า เจ้ามีสิทธิ์อะไรเป็นเจ้าของ” เจ้าชายดาชเรตวาดถาม

“พระสนมเอกเคยประทานพันธุ์ให้แม่หม่อมฉัน แม่หม่อมฉันจะรับต่อมาก็ทออด แต่ก็ปลูกไว้ที่บ้านและดูแลรักษาอย่างดี แล้วพระองค์ก็ปล่อยแพะทิ้งฝูงมากินไม่เหลือ หม่อมฉันถึงมาทวงคืน...” คนตัวเล็กเถียงทันควัน

‘หือ?’

คราวนี้พระสุรเสียงลากลึกอย่างแปลกใจ

“เอเช็ท...” อากอสหพยายามห้าม

สายลมแห่งลำน้ำไนล์พัดพาความเย็นเข้ามา เหมือนจะช่วยลดทอนความร้อนระอุจากทะเลทราย หากไม่ได้ลดอารมณ์กรุ่นของมัมมีตัวเล็ก ที่ยังจ้องพระพักตร์อย่างเอาเรื่อง...

องค์สุริยะเทพปรากฏเหนือดินแดนซัดการาอีกครั้ง ให้ลำแสงสีทองในยามเช้าค่อยๆ เคลื่อนผ่านหุบเขาแห่งพีชพันธุ์ พาให้ทุกชีวิตสดชื่นพร้อมรับไออุ่นแห่งแสงรัศมี

กระโจนหลังใหญ่สีขาวที่โดดเด่นในค่ายทหาร อีกทั้งยังเต็มไปด้วย

ทหารรักษา ซึ่งทุกคนจะรู้ว่าเป็นที่ประทับส่วนพระองค์ หากเสียงไว้วางจาก
ด้านในกระโจมที่ตั้งรับอรุณ ทำให้รู้ว่าผู้ที่อยู่ในนั้น ไม่ใช่เจ้าของกระโจมประทับอยู่

“พวกเจ้าถือสิทธิ์อะไรมากกับบริเวณข้า”

วงหน้าสวดยซึ่งดวงตากลมโตสดใส เส้นผมดำขลับยาวสลวย อีกทั้ง
ความเป็นอิสตรียังอวดสรีระได้อย่างงดงาม

พอมายู่ในชุดลินินสีขาวดินทองของสตรีในชนชั้นสูง ที่เป็นชุดพาดปิด
เนินทรวงด้านหน้า แล้วใช้ปลายขึ้นไปผูกต้นคอด้านหลังไว้ โดยปล่อยให้ความ
พลัวบางอวดผิวเนียนส่วนอื่นๆ ก่อนจะทิ้งส่วนปลายด้านล่างให้ยาวกรอมเท้า
ซึ่งก็เรียกให้หลายคนชะงักอย่างคาดไม่ถึง

แม้แต่ทหารที่เฝ้าอยู่ก็แทบไม่เชื่อสายตา เพราะค่าคืนหลังจากเสร็จศึก
เจ้าชายดาซเร็กลากตัวคนที่อยู่ในชุดรุ่งรังมาโยนไว้ในที่นี้ ก่อนจะให้พระพี่เลี้ยง
ตามเข้าไปดูแล ซึ่งเหล่าทหารต่างก็คิดว่าแค่คนหลงทาง

“เจ้าชายสั่งให้คุมตัว...เอ่อ...แม่หญิง...ไว้ที่นี่” คนพูดตะกุกตะกักกว่า
จะหาคำแทนหญิงสาวได้

“ข้าจะออกไปข้างนอก” คนโดนกักตัวไม่ยอม

คราวนี้ทหารต้องเปลี่ยนมายืนหน้ากระดาน ทำให้มองดูเหมือนกำแพง
หินขวางทางเข้าออก หญิงสาวทำอะไรไม่ได้ นอกจากจะต้องกลับเข้าไปใน
กระโจม

เอเช็ทยืนหันซ้ายหันขวามองหาמידสักเล่ม เผื่อจะช่วยให้แหวกผ้า
กระโจมออกไปได้ หากของที่อยู่ในนี้ มีแต่เครื่องนอน แล้วก็ของใช้อาบน้ำ ไม่มี
อะไรมากไปกว่านั้น ทำให้อดทุ่มหอมอบระบายอารมณ์ไม่ได้

“เด็กเอาแต่ใจ” สุรเสียงบ่นอยู่น้ำกระโจม

พอเจ้าชายดาชเรก้าวพระบาทเข้าไปข้างใน

“หม่อมฉันไม่ใช่เด็ก” เสียงหวานแหวกเสียงทันที

เมื่อได้ทอดพระเนตรเต็มตา รอยยิ้มพระโอษฐ์ก็ผุดขึ้นเล็กๆ พลังกวาดสายพระเนตรสำรวจสัดส่วนคนตรงหน้า โดยเฉพาะตรงเนินทรวงอวบอิมที่แม้แต่พระองค์เองยังแทบไม่เชื่อว่า คนที่อยู่ในชุดรูปร่างเมื่อวานกับสตรีตรงนี้จะเป็นคนเดียวกัน

“ข้าก็เพิ่งเห็นกับตาเหมือนกัน” ตรัสตอบแถมเย้า หากยังขอทอดพระเนตรความงดงามให้เต็มอิม

คราวนี้ไม่มีเสียงต่อปากต่อคำ เพราะคนถูกมองกำลังชะงักกับสายพระเนตร ที่ลัดเลาะอยู่กับสรีระทั้งตัว ที่แน่นๆ ชุดยาวตัวนี้อวดร่องเนินให้โดดเด่นนัก

“หม่อมฉันจะกลับบ้าน” บอกอ้อมแอ้ม

“จะหนีกลับเหมือนกับที่หนีมาใช้หรือเปล่า”

“ฝ่าบาท...” คนโดนรู้ทันขึ้นเสียง

“ข้ากำลังสงสัยว่า...พ่อของเจ้า...แม่ทัพใหญ่คุปตาศ์...น่าจะยังไม่รู้วีรกรรมของธิดาแสนสวย” พระสุรเสียงลากยั่ว พลังเล็กพระชนงหยั่งบางอย่าง

“ทรงมีพระประสงค์สิ่งใดเพคะ” เอเช็ทเข้าใจความหมายที่กำลังจะโดนต่อรอง

เสียงพระสรวลดังลั่นกระโจม

“ธิดาของแม่ทัพคุปตาศ์เฉลียวฉลาดสมคำร่ำลือ อย่างที่เราเรียกกันว่า ลูกไม้หล่นใต้ต้น แถมยังกล้าหาญ คิวดาบออกไปสู้กับพวกหนูเปียน แต่...” ตรัส

ชมอย่างไม่ปิดบัง ก่อนจะหรีพระเนตรพลางยิ้มยั่วกับคำทิ้งท้าย ที่มันพระทัยว่า
หญิงสาวต้องเข้าใจความหมาย

“หม่อมฉันเอาตัวรอดได้ ฝ่าบาทมาช่วยทำไม”

“อืม...” พระสุรเสียงลากลิกลงในพระศอ เพราะคนที่รอดมาแล้ว ไม่ยอม
ให้ทวงบุญคุณ “จ้ะ... ข้ามีข้อต่อรอง ขอแลกกับเรื่องที่จะปล่อยเจ้ากลับไป”

“หม่อมฉันขอฟังข้อต่อรองก่อนเพคะ”

“พวกนุเบียนใช้กองเรือแอบเข้ามาที่นี่ ข้าอยากให้เจ้าหาวิธีจัดการ โดยมี
ข้อแม้ว่า... ต้องใช้กำลังพลให้น้อยที่สุด เพราะข้าไม่อยากสูญเสียทหารมือดีอีก”

“ข้าคิดว่าเป็นด่านสำคัญของอียิปต์กลาง ถ้าที่นี่พินาศ... พวกมันก็จะใช้
เส้นทางนี้บุกเมมฟิสได้อย่างสบาย” เอเซ็ทเอ่ยขึ้นอย่างครุ่นคิด

“ค่ายใหญ่กลางน้ำเป็นสมรภูมิที่ดี ตรงนั้น... น้ำลึก... แอ่งยังมีกระช้ำชุก
...เราต้องเข้าไปให้เงียบที่สุด... หวังว่า... ฝ่าบาทคงฝึกทหารให้ดำน้ำได้เก่ง เท่าๆ
กับที่ใช้ดาบสังหารข้าศึกนะเพคะ”

ลำน้ำไนล์ทอดยาวขนานรับความมืดสนิทของราตรีกาล เป็นคำคืนที่ไม่
ต้องการแสงจันทร์นำทาง เพราะผู้ที่เป็นเจ้าของดินแดน ย่อมเชี่ยวชาญเส้นทาง
เป็นอย่างดี

เหล่าเงาตะคุ่มลัดเลาะมาทางผาหินด้านหนึ่ง เมื่อเห็นกลุ่มเรือลำใหญ่
ลอยอยู่กลางลำน้ำ ทั้งหมดก็หยุดตามพระวรกายกำยำ

“เรือสิบลำ” อากอสรายงาน “มีเรือเล็กลาดตระเวนอีกห้าพะยะคะ”

เจ้าชายดาซเรส่งสัญญาณให้ทุกคนเตรียมพร้อม พลางรับของ

บางอย่างจากทหารองครักษ์ ซึ่งก็เรียกให้อีกคนที่อยู่ใกล้ๆ มองอย่างตกใจ

“ทรงจะทำอะไรเพคะ” เอเซีทถามทันที

พระเนตรคมกิริบทอดพระเนตรคนที่อยู่ในชุดอำพรางมิดชิด พลังถอดสร้อยพระศอและพานหัตถ์ดวงตาเทพยธวัธส่งให้คนถาม

“เจ้าบอกเองว่าจะเข้าจะหนีกลิ่นน้ำมัน” กระซิบตอบพลังทาน้ำมันดินหัวองค์

“แต่...ถ้าพวกหนูเขียนได้กลิ่นก่อน” หญิงสาวเริ่มกังวล พลังเหลือบมองของที่ทรงฝากไว้

“ห่วงข้าหรือกลัวจะไม่ได้กลับบ้าน”

“หม่อมฉันห่วงซัดการา” ยังไถลหาคำตอบมาจนได้

เสียงพระสรวลดังเบาๆ อยู่ในพระศอ

“ถ้าเป็นแม่ทัพคูปตาศ เจ้าคิดว่า...พ่อของเจ้าจะยอมนั่งดูอยู่เฉยๆ หรือเปล่า...ที่นี้อาณาจักรอียิปต์ อาณาจักรแห่งเทพ ไม่ใช่ของพวกหนูเขียน พวกมันต้องออกไป...” ทรงเอื้อมไปบีบจมูกคนกังวล “ข้ายังไม่รีบเป็นอะไรไปหรอก...ข้ายังมีเรื่องอยากจะทำเลาะกับเจ้าอีกมาก”

เจ้าชายดาซเวไม่เข้าพระทัยองค์เองเหมือนกัน ว่าทำไมถึงตรัสเช่นนั้น ออกไปได้ หรือ...เป็นเพราะ ‘ความรู้สึกลึก’ บางอย่าง ก่อนจะผละออกไปพร้อมนายกองใหญ่และกลุ่มทหาร

ความเงียบเข้าโอบล้อมพื้นที่ตรงนี้อีกครั้ง หากคราวนี้กลับเพิ่มความกังวลให้กับคนที่มึนหน้าใฝ่สังเกตุการณ์

เพราะถ้ามีความผิดพลาดเกิดขึ้น ไม่เพียงแค่ซัดการาที่จะพังราบ แต่

ความพินาศอาจจะเลยไปถึงเมมฟิส และมากกว่านั้น...คือการไม่เหลือแผ่นดิน

‘เจ้าชายดาชเร...จะเป็นผู้ตีค้ำบัลลังก์ที่แท้จริงของราชวงศ์โซเซออร์’ ถ้า
คำกล่าวนี้เป็นจริง ก็ขอให้องค์เทพราปกป้องผู้ที่กำลังทำหน้าที่ด้วย

